28 NİSAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/17 No:711
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca: "Evimiz en güvenli kalemiz, bir süre mücadeleyi evimizden sürdüreceğiz."

Tam kapanıcam... Gülme, geliyor.

Tam kapanıcam gerçekten de bir gülme tutuyor. İnanılır gibi değil. Zamanında Maymun Çarli diye bir dizi vardı. Dizinin bir bölümünde Çarli setten kaçıyordu. Hangi bölüm bilmiyorum haliyle. Çarli setten kaçmıştı. O sırada Kuzguncuk'ta 12 arkadaş bir ev tutmuştuk. 3 katlı bir binaydı. 2000'li yıllarda Kuzguncuk'ta yaşamış olanlar bilir. Fırının arkasına denk gelir. Eski PTT binası derlerdi. Bahçeli mahçeli. Biz 12 arkadaş, modern çiçek çocuk gibi el ele tutuşup dua etmeli, şükretmeli birlikte yemeğe oturmalar, sağlıklı, vegan beslenmeler filan… Neyse ben evin alt katına bir odaya davullarımı kurdum, orada yatıp kalkıyorum. Bir gün üst kattan bahçeye elimde çayla bakıyorum. Maymun Çarli koşa koşa evin bahçe demirlerini aştı. Bizim bahçeye girdi. Çarli binanın kapısına kadar geldi. Hemen kapıya kadar indim. Çarli gözlerime bakıp "Abi daraldım, iki dakika yanında durayım mı?" dedi. Gel abi dedim, aldım içeri.

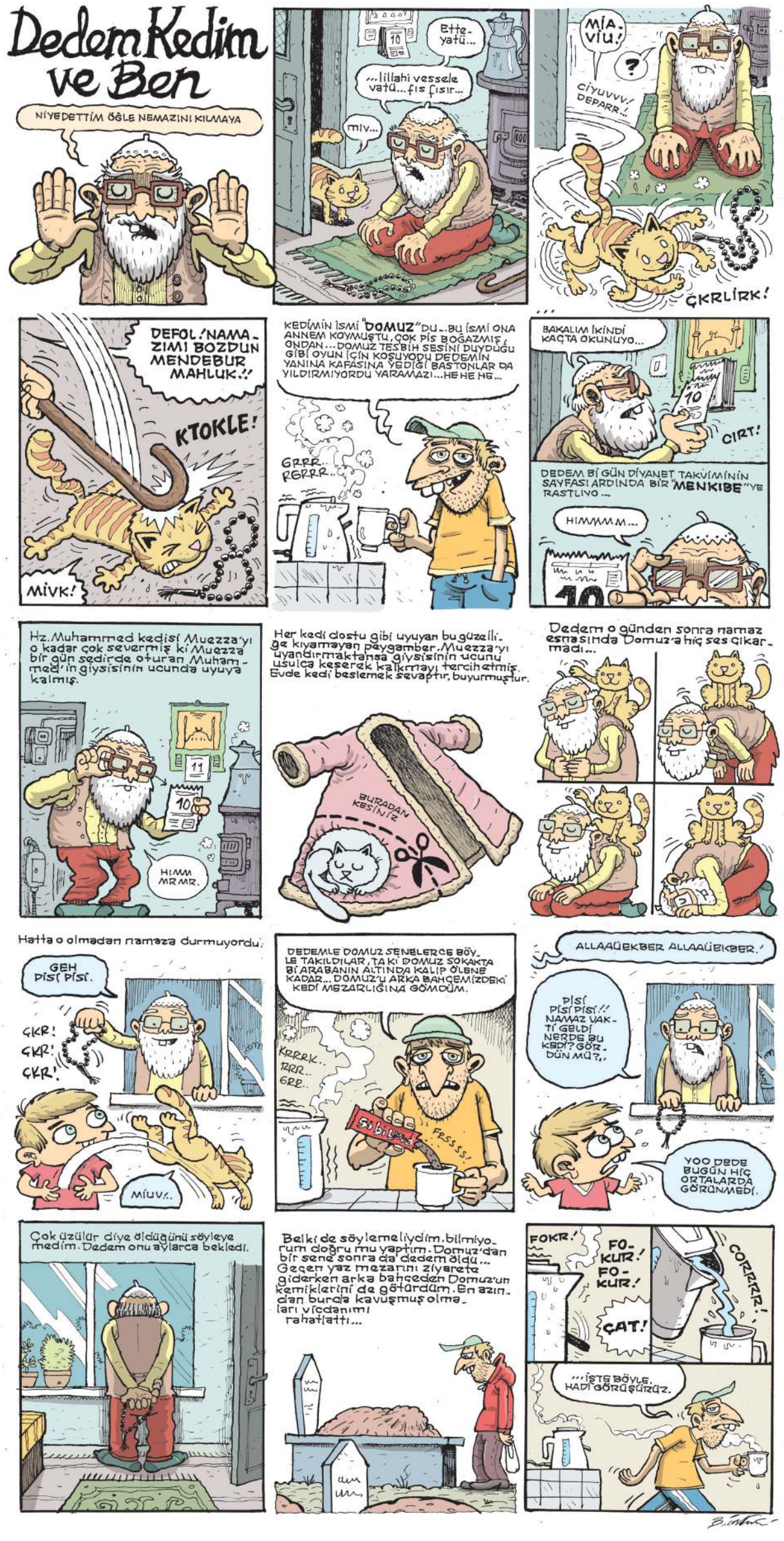
Çarli'yle o gün 10 dakika filan geçirdim. Sonra setten geldiler aldılar. Çarli o on dakikada "Abi ben bi ülke yönetmek istiyorum, bunlar beni oyuncu yaptılar. Şu anda Sibel Can'dan bile ünlüyüm. Maymunların John Lennon'u gibiyim" dedi…
O sırada şaşkınlıktan Çarli'ye "Lennon'u nereden biliyorsun?" diyemedim. Çünkü adam Sibel Can'ı tanıyordu… Neyse yıllar sonra bizim eve bir mektup geldi. Zarfta "Gönderen çay arkadaşın Çarli" yazıyordu kötü bir el yazısıyla. Çarli'nin el yazısı bir türlü düzelmedi. Neyse kendisi Amerika'ya yerleşmiş, bir parkta arkadaşlarıyla takılıyormuş. Bana selamlarını ilettiği mektubunun sonunda "Ülke yönetme işi çok zormuş, biraz düşündüm de bana çok uygun değil" demişti… Medya maymunuydu ama sağduyulu bir maymundu…

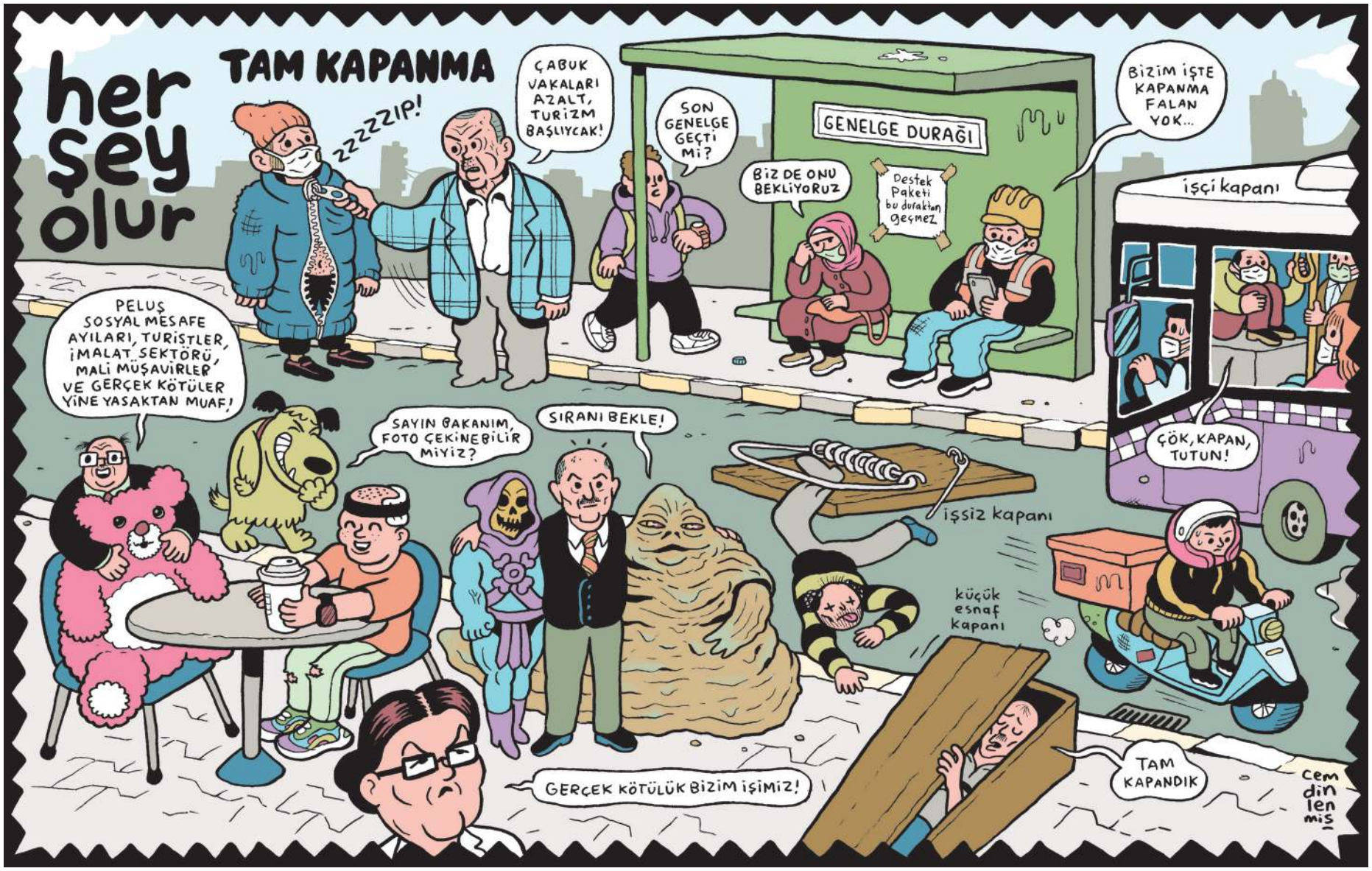
Nereden nereye. Şimdi yıllar sonra Çarli aklıma geldi. Acaba şu zor günlerde Çarli ne yapardı diye düşünmeden edemiyorum. Büyük ihtimalle "Bu çok büyük bir sorumluluk, işten anlayanlar gelsin bana yardım etsin" derdi.

Neyse ne, Çarli'ye uzun ömürler dilerim. 93 doğumluymuş… Umarım sağlığı yerindedir. Bizi sorarsanız ise Allah korusun modunda takılıyoruz. Hatta saldım kongreye, mevlam kayıra modeli desek daha da iyi olur. Haftalarca tüm bilim insanları uyardı, herkes "Yapmayın, etmeyin, yanarız, biteriz" dedi. Aklı olan, biraz düşünebilen herkes "Kalabalık toplanma işi çok tehlikeli" dedikçe, memleketi yönetenler ısrarla bilime, akla, mantığa ve sağlık çalışanlarına inat toplandıkça toplandı, toplandıkça toplandı. Artık toplanmazlar dedikçe daha da çok toplandılar. Sonra ülkede ne oldu? Vaka sayıları arttı. Savaş hali gibi bir hale büründü ortalık. Dün günde 347 kişi hayatını kaybetmişti. 347… 10 tane yolcu otobüsü kaza yapmış da kimse hayatta kalmamış gibi, 2 tane dolu dolu yolcu uçağı düşmüş de herkes gitmiş gibi. Kimse de utanmadı. Sorumlu olanlar, bakanlar, bakmayanlar ancak Twitter üzerinden kamyon arkası yazısı tadında özlü söz paylaştı. Yetkili bakanlar "Sokakta yabancı pasaportuyla dolaşanları vatandaşlığı varsa onları paketlerim" dedikçe hemen ertesi gününde onların bunların cenazelerinde yanyana yüzlerce kişi toplandılar. Sanki virüs sadece kanunlara uymak zorunda olanlara işliyor gibi davrandılar. Hiç de utanmadılar, sıkılmadılar. Zaten kimden hangi konuda utanmasını bekliyoruz, orası da komik. Sorsanız en süper biziz. Şimdi nüfusa oranlarda Hindistan'ın. Ya temiz içme suyu bulamayan 1.33 milyar insanın yaşadığı Hindistan'ın, sokakta polislerin halkını koyun gibi sopalaya sopalaya dağıttığı ülkenin gerisindeyiz. Aşılar sürekli borcunu ödemeyen akraba misali "Cuma geliyor, pazartesi geliyor, gümrükte bekliyor" tarzı açıklamalarla gelemedi. Herkes çevresinden birer ikişer insanı kaybetmeye başladı.

Şimdi bir de geldik tam kapanmaya. Bir açıklama yapıldı, açıklamanın her yeri gedik. Resmi açıklama saatler geçmesine rağmen yok. Olduğu kadarla, inşallah maaşallahla gidilebilecek yerin çoktan çok ilerisine geçtik.

Kötülüğü kötülükle yenemeyiz. Hiçbir kral da sonsuza kadar hükmedemez. Bari hayatta kalalım, güneşli günler görelim hep birlikte. Bütün yanlışları yaptığımız için çoğu şeyden de ders aldık diye düşünüyorum. Adaletin toplumdaki her kesime "adaletsizlik" olarak adil dağıtıldığı bir yerde artık bizim, sizin de güneşli günler görmemiz gerekiyor. O yüzden kötülüğe inat, yaşasın hayat.

Peki bize ne?

Geçen hafta, Utah'ta kendi aralarında iş yapan iki aymazın, Güney Afrika'da kanat çırpan kelebeği de etkilediğini ileri sürmüştüm. Garip ama bu gerçek: Mudurnu'da bir tavuk çiftliği düşünün. Tavuklar çabuk büyüsün, fire vermesin diye tavuklara antibiyotik bassın. Şimdi bu mesela, pazara gidip o tavuğu alup, hapur küpür yiyenden başkalarını da etkiliyor. Hem de herkesi. Hayatında tavuk yememiş Ayşe Teyze'yi de, *"Sadece organik yerim,"* diyen Mehmet Amca'yı da. Hatta Johannesburg'ta yaşayan spor yazarı Gert van der Westhuizen ve Alma-ata'da Kazan Borsasının bel kemiği Kairat Turmagambetov da etkileniyor bundan. Nasıl mı?

Çünkü tavuklardaki antibiyotikler, bakterilerin direncini güçlendiriyor. Zayıf bakteriler ölse de güçlü bakteriler hayatta kalıyor ve bakteri nüfusu giderek daha güçlü bakterilerden oluşmaya başlıyor. *"Tek bir tavuğa antibiyotik versek de mi?"* derseniz, tavuğa verilen antibiyotiği, göle atılan çöp gibi düşünün. Zamanla göl kirleniyor, çamur oluyor ve Mudurnu'daki tavukta kullanılan antibiyotik, binlerce kilometre ötedeki Westhuizen'in yakalandığı enfeksiyonda daha güçlü ve çok daha fazla antibiyotik kullanmasına ya da cavlağı çekmesine yol açıyor. Sırf tavuk da değil. Biz de her antibiyotik kullandığımızda aynısı oluyor. Yani sağ anarşistlerin duymak istemediği şey: Her işlemin, topluma hem de dünya toplumuna da bir maliyeti var.

Mesela Amazon'u seviyorlar. Niye? Ucuza mal satıyor. Ama, Amazon kâr ettikçe Amazon'da hiç alışveriş yapmayanlar da dahil olmak üzere herkes zarar ediyor: Bir kere hepimizin ortak sahibi olduğu hava, bir ürünün teslimi için, geleneksel yöntemlere kıyasla daha fazla kirleniyor. 100 tane plastik banyo ördeğinin bir dükkana götürülmesi sırasında üretilen kirlilik, tek bir banyo ördeğini alıcıya ulaştırmak için üretiliyor. Ha, kim banyo ördeği alıyor, banyo ördekleri çizgi filmler ve bebek şampuanı reklamları dışında nerede kullanılıyor onu hiç bilmiyorum.

Tabii bu yeni değil. Geçtiğimiz yüzyılın başından bu yana üzerinde durulan bir konu. Hatta insanların bu dışsal maliyetlerin de bedelini ödemesi için **Pigou vergisi** diye bir vergi de önerilmiş. Çevre kirliliğine karşı karbon emisyonu vergisi *(bizde de var)*, obeziteyi önlemeye yönelik yağ vergisi *(Danimarka'da var)* falan aslında bu tip vergiler. Ama sağ anarşistler ne istiyor? Elbette hepsinin kalkmasını. Çünkü öyle ya, *"kime ne kimin nasıl yaşadığından?" (Ha neden sağ anarşist? Çünkü gerçek anarşist bırak vergileri, tüm devletin kalkmasını istiyor ama idealinde bir eşitlik var. Sağ anarşistler "hem devlet olmasın hem ben zengin olayım hem de kimse gırtlağıma sarılmasın, ayranım da dökülmesin," hülyâsı görüyor. Amerika'dakiler fakirlerin gırtlaklarına sarılacağını bildiği için askeri özel güvenlik şirketlerini, onların daha fakirleri de bireysel silahlanmayı bu yüzden destekliyor. Fakirler geldiğinde vuracaklar yani. Bizdekiler hem vergi verilmesin hem de polis olsun, üstüne bir de onları korusun istiyorlar.)*

Kime ne ama, hepimizi etkiliyor işte. Montana'da bir dayı, evin karşısındaki dükkan yerine aynı ürünü Amazon'dan elli sent ucuza alıyor ama havamız daha çok kirleniyor, yol aşınıyor, dünyadaki kaynaklar daha çok azalıyor. Beyefendiye giren çıkan yok, hepsi bize giriyor. Eser miktarda girdiği için dert değil gibi ama damlaya damlaya göl oluyor işte ve o elli sentlik, iki dolarlık tasarrufları tüm dünya halkları olarak belki de fazlasıyla biz karşılıyoruz.

Ya mesela, doksanların başında bazı Avrupa ülkelerinde ankesörlü telefonlar özelleştirildi. Binlerce şirket kuruldu, sokaklara yüz binlerce telefon kulübesi diktiler, beş yılda on beş milyon ankesörlü telefon yarattılar. Ama cep telefonları yaygınlaşınca hepsi battı. Peki o yüz binlerce ankesörlü telefonu üretmek için harcanan enerji, kaynak ve kirlenen hava? Çok da fifi. Peki sokaklarda çalışmaz durumda bırakılan yüzbinlerce ankesörlü telefonun kaldırılmasının maliyeti? Çok da fifi. Abiler paralarını zaten borsada sattıkları sonra batan hisselerden kazandılar. İyi bir hesap uzmanı sadece bu işlemin Türkiye'deki bizlere maliyetini hesaplar, otomobilden tornavidaya neden sırf bu salaklık yüzünden daha fazla ödediğimizi görebiliriz.

Ama bu tip şeylere duyarsızız. Bir arkadaşımın çalıştığı şirket, serbest ticaret bölgesine taşınmış. Herkes aynı net maaşı almaya devam ettiği için kimse umursamamış. Ama şirket brüt maaşın kesintilerini ödemekten kurtulmuş. Peki çalışanlar? Arkadaşım dışında hiçbiri neden hâlâ aynı net ücreti aldıklarını sorgulamamış. Hâlbuki, brüt maaşın ele geçmeyen, vergi, sigorta primi vs kısmı. hem çalışanın doğrudan hakkı hem de dolaylı olarak hepimizin hakkı.

Ha ne yapacağız? Bir karar alırken, o kararın olası sonuçlarını, görünmeyen maliyetlerini de düşüneceğiz. Hiç olmazsa evimizin önünü süpüreceğiz, evinin önünü süpürmeyenlere ters ters bakacağız, yerlere çöp atmayacağız, çöp atanları uyaracağız. Kamçatka'daki iki kişinin arasında yaptığı sözleşmede, alınıp satılanlar, üretilirken harcananlar arasında tüm insanlığın ortak sahibi olduğu kaynakların da bize sormadan harcandığına uyanacağız ve buna ses çıkaracağız. Yoksa ver elini extinction rebellion.

cihan kılıç

SON

Takviyeler ve Diğerleri

Bir arkadaşımdan duymasaydım seni; sabahları dinç uyanamayacak, bel ağrısından duramayacak, şimdiki gibi gülemeyecektim. Bir dostum ısrarla önermese seni; bağışıklığım düşecek, korumasız kalacak ve belki de baharı göremeyecektim. Evet… Elimdeki içi magnezyum bisglisinat dolu ilaç kavanozuna söylediğim cümlelerden birkaç tanesini okudunuz. Evdeki her nesneye karşı diyeceğim birkaç söz vardır, sonuçta bir yaşamı paylaşıyoruz.

Yazıma ilaç firmasından kayıt dışı ödeme almış Pazar eki yazarı edasıyla başlamak istemezdim ama buruk bir sevinç yaşıyorum. Madem bütün bu kemik ağrılarına, halsizliklere böyle bir çözümümüz vardı neden her yerde haykırılmadı, neden hayırseverler lokma gibi magnezyum dağıtmadı? Bu gidişatı değiştirmek için eşe dosta önerme turuna çıktım ama herkes biliyormuş zaten. Hatta selenyumdur, çinkodur, benim tekkatlı takviye gecekondumun üzerine kat çıkmışlar. Güne C vitaminiyle başlıyorlarmış, normal C vitamini de değilmiş 4 kat hızlı kana karışanmış. Buruk sevincim hüzün dolu bir yalnızlığa dönüştü. Ulan ben sizden bir önceki cümledeki gibi "eş-dost" diye bahsediyorum ama siz benden bütün bu mucizeleri saklıyorsunuz. Onlara bilenip evdeki magnezyuma küstüm. Bir süredir ne yutuyorum ne de yukarıdaki gibi sevgimi gösteren cümleler sarf ediyorum.

Evde sus pus vakit geçmiyor. Ben de bluetooth hoparlöre sardım. Bulaşık yıkarken, duş alırken, sabahları yatakta (magnezyum eksikliğinden) bel ağrısıyla kıvranırken, akşam baygın baygın uyuyakalırken onu dinliyorum. Beni iyi hissettiriyor ama sormadan da edemiyorum, gerçekten sana ihtiyacım var mı bluetooth hoparlör? Sen hayatımıza gireli 3-4 yıl oldu. Ondan öncesinde yoktun ve insanlık tarihi sensiz doğup sensiz ölmüş milyonlarca kişiyle dolu. Birçoğu da benden mutlu, kendini gerçekleştirme konusunda bana tur bindirmiş insanlardı. Atatürk'ün ya da Gandhi'nin hiç bluetooth hoparlörü olmadı. Onlar da müzik dinlemeyi severdi, hatta seninki gibi kablosuz veri transferinde yutulmuş pes-tiz frekanslardan, kotayı doldurmasın diye orta kalitede indirilmiş şarkılardan çok daha zengin notalar duydu kulakları. Sana bakarken hep şu soru geliyor aklıma sevgili hoparlör: "Konfor peşinde koşarken kim bilir neleri kaçırıyorum?"

Aynı soru aklıma elektrikli diş fırçamın şarjı ağzımda bittiğinde de geliyor ama ona bir türlü sorma şansım olmadı. Çünkü şarjı doluyken sormam gerekiyor aksi takdirde sıradan bir diş fırçasına sormuş oluyorum. Mahatma Gandhi'nin kullandığı diş fırçasına yakın bir alete bu soruyu sormanın da bir anlamı yok. Artık dönmeyi bırakmış fırçayla dişlerimin arasında dolaşırken düşünüyorum acaba ben de arkadaşlarım için elektrikli diş fırçası gibi miyim? Varlığımdan memnunlar ama yokluğumu aramazlar. İyi ki bir robot süpürgem yok. O rutin temizliğini yaparken her gün böyle sorular sormaktan hayatımı yaşayamazdım. Neyse hepsinin seveni vardır (benim gibi), 2010 yılı refleksleriyle teknolojiye şaşırmayı burada sonlandırıyorum.

Magnezyum şahsında bütün yapay takviyelere küsünce soluğu yine meyve reyonunda aldım. Magnezyum için kivi, selenyum için çilek ve C vitamini için portakal suyu. Çocukluk aşkım kivi… Fanta'dan beter bir itibar kaybı yaşadın. Alım gücü yetenin sofrasını, yetmeyenin hayallerini süslerken sanki "Ermeniler öldürülmüş olabilir" tarzı bir cümle sarf edip bir gecede tüm ülkeyi karşına almış gibi silinip gittin. Benzer kaderi paylaşan çilekle yan yana bana bakıyorlardı, diyeceklerimi reyon ortamında demek istemediğim için birer kilo aldım. Çilek de estetik olup bütün doğallığını kaybeden karakter oyuncusu gibi reklamlar dışında varlığını sürdüremez oldu. Hormona boğdular seni çilek! Portakal suyuna gelecek olursak… Sağlıklı ve her gün içilmen tavsiye edilirken paramız yetmiyordu, şimdi biraz paramız var, alıyoruz, içiyoruz da ama mideyi yakıyorsun ve şeker karşıtlığı sebebiyle önerilmez oldun.

Enstrümanlarıma bırakın bir şey demeyi, bakamıyorum. Kazandığım ilk parayla aldığım maun ukulele… Canlı bahis sitelerinde büyük riskler alarak kazanmıştım, kumar bağımlısı olmayayım kendime yatırım yapayım şiarıyla almıştım seni, hakkını veremedim. Akustik, ilk çalma denememde telini kopardım, hala öyle duruyor, üzgünüm. Blues mızıka, elektro bateri… Hayatıma en çok şey katan sen oldun bateri. "Belki de müzik kulağım yoktur ondan dolayı çalamıyorumdur bu aletleri" diye düşündürdün.

Bakışlarımı enstrümanlardan kaçırsam gözüm "Artık düzenli yazacağım" diye aldığım defterlere çarpıyor. Çevrecisi var, çevre düşmanı kâğıttan yapılanı var, ressamlar için skeç defteri var. Küçüğü var, büyüğü var. Öte yanda "Ben defter insanı değilim galiba" diye düşünüp alınmış A4'ler… Ey okumadığım kitaplar! Buraya kadar sorduğum soruların cevapları sizin içinizde biliyorum ama hanginizin içinde? Peki okuduğum kitaplar, ne anlatıyordunuz hepsini unuttum. Not mu almak lazımdı? A4ler ve defterlerin bu soruya cevabı koca bir evet. Mantar pano sana hangi işimi hatırlatma olarak yazdıysam iptal oldu. Bana düzen, plan, tertip değil sadece bela getirdin. Bez maske seni ise hala çözemedim, sağlıksız mısın yoksa tüketim açısından doğru tercih misin? Neyse bugün de yıkayayım. Grinin asla tercih edilmeyecek 50 tonundan oluşan eski çoraplarım, birleşin! Düzgün çoraplarım olsun diye dükkân dükkân gezip aldığım rengarenk çoraplar, sizi de hipster ve Kadıköy özentisi olarak etiketlediler, giyemiyorum.

Ve aynalı komodin… Farkındayım, en çok sana bakıyor ama en az senle konuşuyorum. Çevremde insan yokken konuşmanın sorunlu bir hareket olmadığına teoride eminim ama kendimi öylece konuşurken görünce tedirgin oluyorum. O yüzden sana diyeceğim bir şey yine yok.

-adamlar-

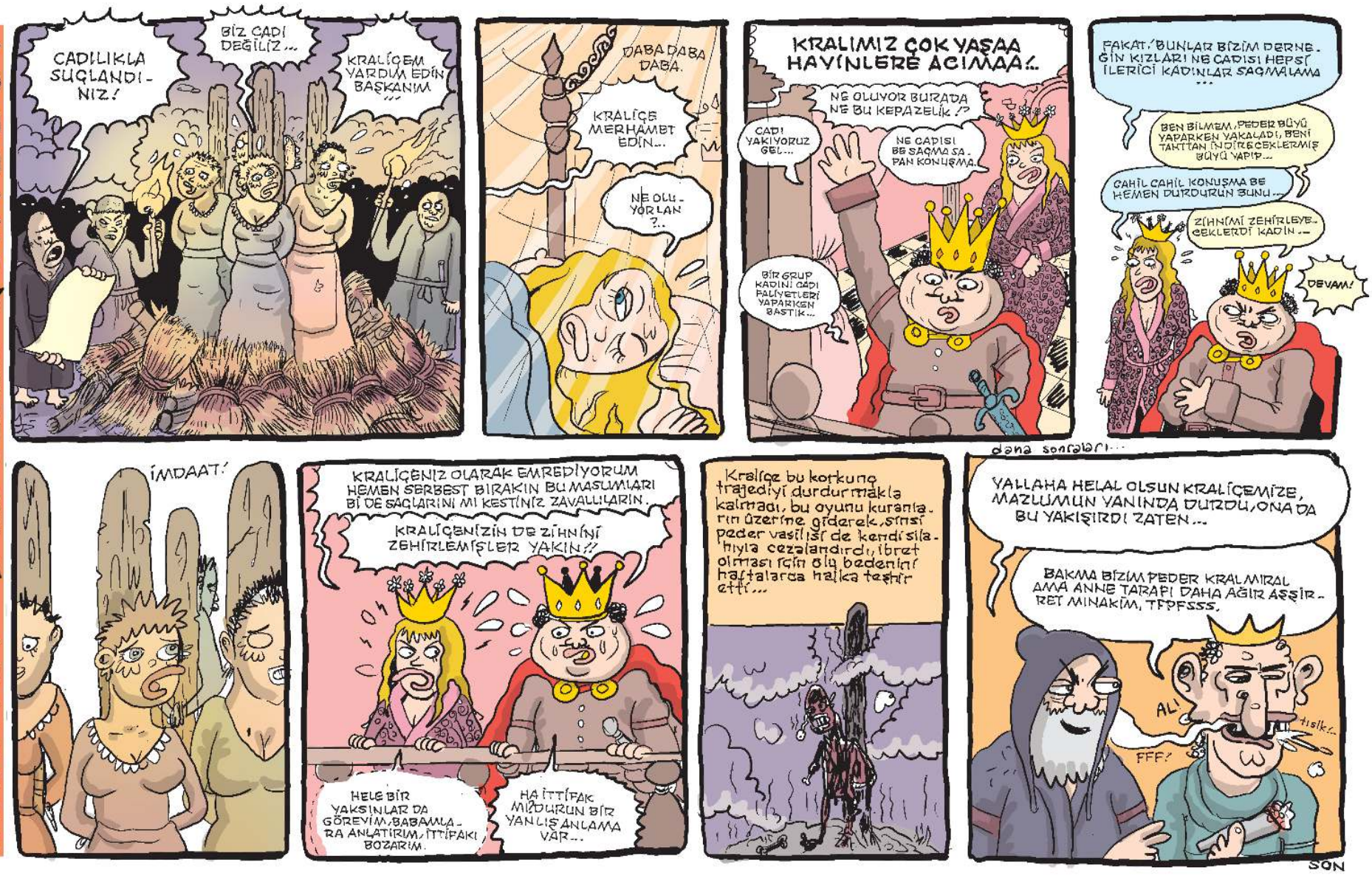

-bitti-

-bitti-

KRALİYET AİLESİ

Her gün bisikletle taşıyorum biradan şişmiş bedenimi iş yerine. Şişli'den Taksim'e, oradan da Şişhane'ye dümdüz bir yol. Yayalar kaldırımdan gittiğim için, arabalar yoldan gittiğim için içerliyorlar, kırılıyorlar. Kalpleri kıra kıra gidiyorum evden işe. Hem egzersiz yapıyorum, hem de kalp kırıyorum. Hiç aynı anda, aynı ölçüde sevinip üzüldünüz mü? Klimayı oda sıcaklığında tam güç çalıştırmak gibi bir şey. Isıtmıyor, serinletmiyor, sadece bir şeyler oluyor. Elektrik yakıyor. Yıllarca death metal dinledim, hala severek dinliyorum. Death metal'de sevginin yeri yoktur, yine de severek dinliyorum. Yıllarca ''kalpler kırılsın / duygular incinsin / insanoğlu tamamen yok edilsin'' diye şarkılara eşlik ettim, sonra da üzüldüm, şarkının sözlerini yazana ''kalp kırmak çok kolay ama kırılan kalbi geri onarmak çok zor... kalp kırmadan da death metal yapmanın yollarını aramamız lazım, haklıyken haksız duruma düşmememiz lazım'' diye sitem ettim. Komşularıyla iyi geçinen bir death metal, benim imkansız hayalim. Büyük ihtimalle ben yanlış düşünüyorum. Kalp kırmadan ilerleme sağlanamıyor, duygular dikkate alındığında medeniyet çökme noktasına geliyor. Medeniyet otobüsü benzin olarak duyguları incinmişlerin gözyaşlarını yakıyor. Death metali insaniyete davet ederken çok iyi death metal şarkısı sözleri yazdım size. Alın, izinsiz kullanın ve ardından mahkemelerde sürünün. Öğrenmem zannediyorsanız, o kadar şarkı arasından bizim şarkıyı bulamaz, nereden bilecek diye düşünüyorsanız, çok güzel yanılıyorsunuz. Elinizden gitarı, ayağınızın altından efekt pedalınızı alırım.

Durduk yere çok güzel sinirleniyorum, sinirlendikçe bisiklet sürmek daha kolaylaşıyor. Hırsla sürüyorum, hızlanıyorum. Taksim meydanına gelince istiklal caddesinin insan trafiğine girmemek için ilk sağdan arka sokaklara dalmaya niyetleniyorum. İlk sağda cami olduğunu, bugünün günlerden cuma olduğunu, cami henüz tamamlanmadığı için cemaatin caminin yanındaki sokakta namaz kıldığını unutmuş olmalıyım. Death metal hakkında düşünürken taksim camisinin güncel durumu tamamen aklımdan çıkmış olmalı. Cemaati aniden önümde görünce panikleyip arka frene abandım, göt kaydırarak durdum ibadetini yapan insanların önünde. Artistlik yapıyormuşum gibi, hava atıyormuşum gibi oldu. En önde saf tutan dayılardan biri namazdan kafayı kaldırıp bana ''bu ne şimdi birader'' der gibi baktı. Tamamen haklısınız ve çok ayıp oldu. Böyle bir saygısızlık bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi, aklıma gelseydi bile gözümün önüne gelen görüntüye gülerdim ama kesinlikle yapmazdım. Neredeyse Allah'la kul arasına giriyordum, üstelik bisikletle giriyordum. Daha böyle bir çok şaka geliyor aklıma, ama mahcubiyetimden yapmıyorum.

Ben ortaokuldayken yaz tatilinde Kur'an kursuna yazılıp başarıyla tamamlayanlara diyanet dağ bisikleti hediye ediyordu. Yoksa Kur'an'ı hatmedene mi veriyorlardı? Çok iyi hatırlamıyorum ama ciddi anlamda düşünmüştüm katılmayı. Bisiklet ve namaz en son o zaman bu kadar yan yana gelmişti, en son o zaman birbirlerine bu kadar yaklaşmışlardı. O dönem o disiplini ve kararlılığı gösterip Kur'an kursunu bitirseydim, belki bugün karşınızda diyanet bakanlığı marka bir 18 vites bisikletle duruyor olacaktım. Göz göze geldiğimizde yine kusura bakmayın der gibi bakardım ama biz de boş değiliz anlamında bisikletin üzerindeki diyanet işleri çıkartmasını gösteririm. Neyse, bir süredir bisikletin üzerine durup namaz kılan cemaate gülümseyerek baktığımı fark ettim. Olay daha garipleşmeden gidiyorum ve sizlere hayırlı cumalar diliyorum.

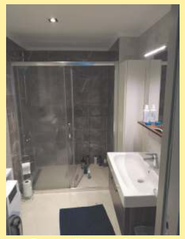
TAM İSTEDİĞİM GİBİ DEĞİL

Bir anda beliren ve bütün harfleri tek tek parlatılan bir İstanbul türkçesiyle, "Annecim İstanbul çok yorucu bir şehir…", "Bazı günler işten eve iki saatte dönüyorum…", "Şimdiki aklım olsa Denizli'de kalırdım vallahi…" diyormuş. Diyor mu gerçekten böyle? Tiksinti verici bir beyefendiyle mi karşı karşıyayız? Arkadaşımın benden gizli bir hayatı mı var? Annem, Uğur'un kendi annesiyle böyle konuştuğunu iddia ediyor. Uğur'un asla böyle konuşmayacağını biliyorum. Peki neyin peşinde annelerimiz? Oğullarını neden kendi hayallerine göre biçimlemek, vefakar, cefakar bir insana dönüştürmek istiyorlar. Olmamış mıyız biz? Annelerimizin istediği evlatlar olamadık mı? Kaba saba, ilgisiz oğullar olduğumuzdan hayallerinde bize yeniden şekil vermeye mi çalışıyorlar?

Erdem annesini her gün arıyormuş. Annesini İstanbul'a çağırıp "baştan aşağı" check-up yaptırmış. Baştan aşağı sapa sağlam çıkmış Nurcan Teyze. Ne mutlu. Sağlam çocukların anneleri de sağlam oluyor demek ki. Ben sağlam olmadığımdan sana check-up yaptıramıyorum belki de anne. Elalemin evlatları "annem de annem" diyormuş. Biz neden böyle olmuşuz? Bir kız evladı olsa böyle mi olurmuş. Bilmiyorum anne, bir kız kardeşim olsa şu hayattan yırtar mıydın, inan bilmiyorum. Hayaller ve gerçekler konusunda şunu biliyoruz, elde olmayan şeyler için istek belirtmek, eğer o şey olsaydı başka bir istek belirtmeye evrilir. Elde ben varım; leblebi kafalı, çarpık bacaklı oğlun, idare edicen artık…

Sevgili anneciğim, annelik oldukça yaygın bir müessese. Gördüğüm kadarıyla kadınların çoğu anne olabiliyor. Annelik konusunda hormonal aktivasyonu küçümsememekle birlikte, anneliğin annelerin inandığı kadar özel olduğu konusunda şüphelerim var. Beni lütfen yanlış anlama, ben kutsal bir oğul olduğumu düşünmediğimden böyle rahat konuşuyorum. Aslında ben seni gayet iyi anlıyorum. Diyorsun ki, *"Doğumundan itibaren sana gıda, ilgi ve sevgi verdim. Şimdi sıra sende, sen de beni sürekli arayıp emeğimin karşılığını vermelisin. Öyle haftada bir filan olmaz. Beni her gün ara. Alt kat komşumu, 1992'de bir kere gördüğün Sadi amcanın sinsi gelinini, bozulan buzdolabıyla ilgilenmeyen servisi, dün gece nasıl uyuyamadığımı, Ulubaşların küçük oğlunun tekstil işini batırdığını, yatlar katlar derken nasıl da beş parasız kaldıklarını dinle. Bütün bunları eşzamanlı anlatacağım sana. Denizli'de bütün olup biteni beraber saniye saniye yeniden yaşayacağız benim canım oğlum."*

Anne telaş etme, ev güzel

Banyo filan pırıl pırıl

Tamam anne, elimden geleni yaparım, ama "Denizli'de Gündelik Hayat" arşivini bir hafız sabrıyla yüklenmek hiç kolay değil. Hatırlayamadığım isimler ve gündelik olsa da bir skandal şiddetinde anlatılan olay örgüleri en kalın Rus romanlarını okumaya bedel: Baş savcı Gaganov'un güzel ve alımlı kızı Mariya Timofeyevna'nın peşinden Moskovalara giden Mişkinlerin ortanca oğlu Nikolay Vsevolodoviç, Gaganov "benim sana verecek kızım yok" deyince tıpış tıpış Petersburg'a geri dönmüş. E napcak dönmeyip de? Gaganov'dan kız mı alınır? Ben asıl anaları Vario Varvarova'ya üzüldüm. Kahroldu kadın…

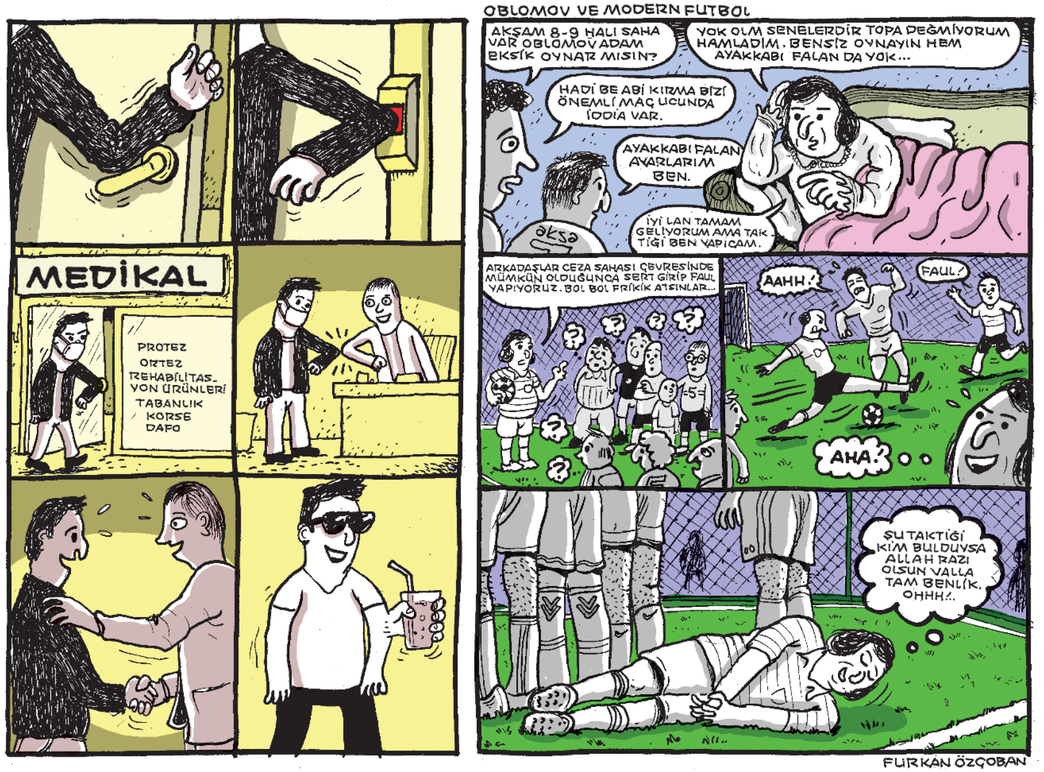
Görüyorsun kolay değil anne, ama sıkıntı yok, dinlerim. Sıkıntı, senin bütün bu cangılı anlattıktan sonra, benim de aynı coşkuyla karşılık vermemi beklemende. Hayatımı, "*Anneciğim sabah kalktım, e tabi kahvaltısız olmuyor, ben de napiyim kahvaltı yaptım. Kahvaltı bitince hadi işe gideyim dedim. Gittim. İşimi yaparken, hop bi telefon geldi, Cihan arıyor, hani bi kere görmüştün ya Cihan'ı, şu uzun boylu olan, ben boşanıyorum Fıratçığım demez mi, valla ben de şaşırdım, millete boşanmak çok kolay…*" diye anlatmamı istiyorsun. Bütün başıma gelenleri sana haber vermek üzere tek tek paketlememi bekliyorsun. Haklısın, neden olmasın, sonuçta adam boşanıyor, sadece kendi hayatı için değil biraz da sen duyunca (adamı hatırlamasan bile) şaşır diye boşanıyor. Oysa ben sadece, "ne alakası var", "tamam", "yok ya ne içmesi", "sonra ararım ben seni" filan diyorum. Havai fişeklerine sadece kibrit çakarak eşlik ediyorum. Çok haklısın, böyle olmaz anacım. Bundan sonra elimden geleni yapmaya çalışacağım. Orta yolu bulacağız: *"Anne benim yatak odasında pencere tarafı var ya, duvardan resmen su alıyor yağmur yağınca. Öyle böyle değil, duvar olduğu gibi kabardı. Aradım ev sahibini hiç oralı olmadı. Ya zaten mahalle filan da kötü, taşınayım diyorum. Baktım bir iki ev… Var gibi güzel bir şeyler… Ne uğraşıcam ya, hem sen de gelirsin, beraber yerleştiririz…"*

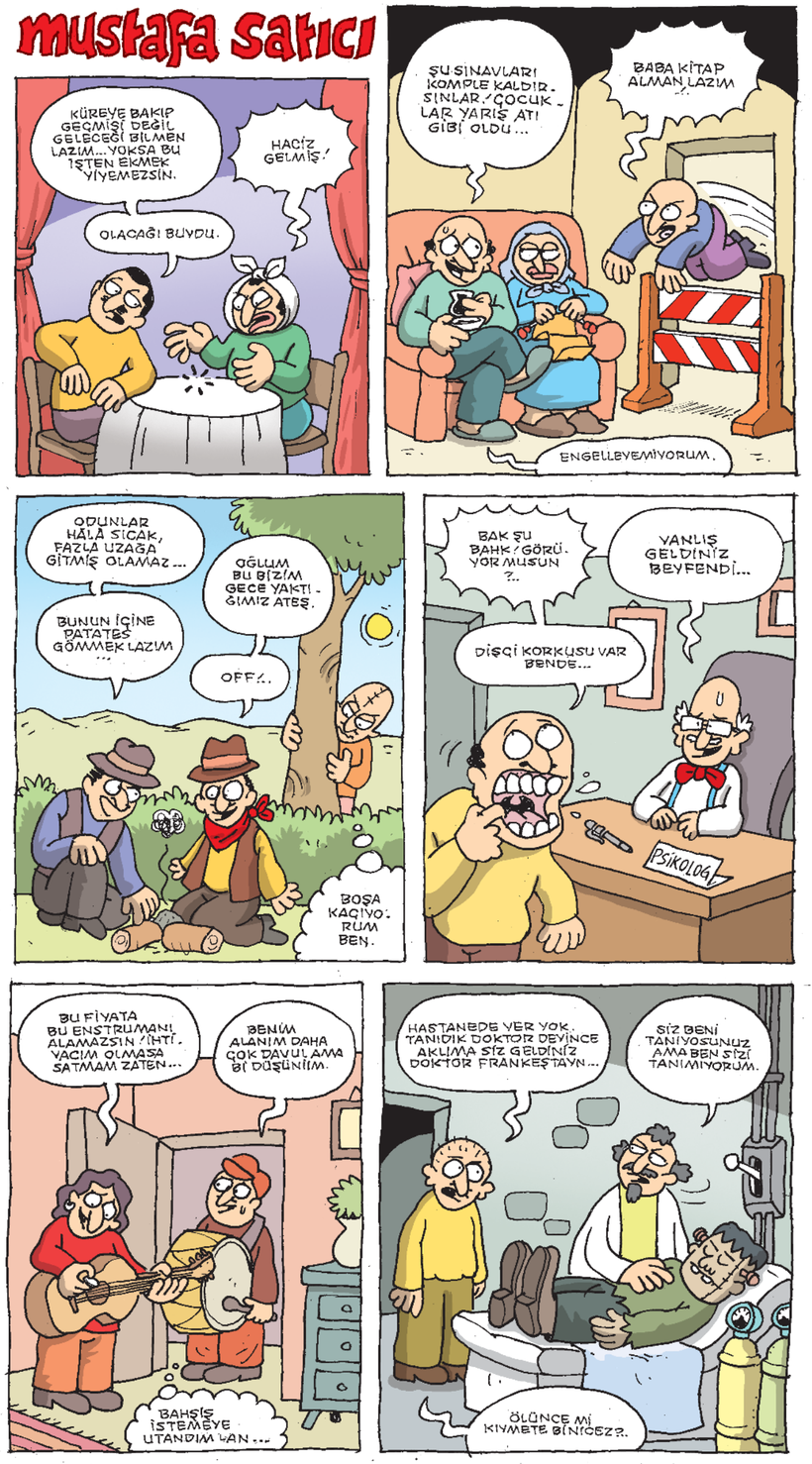
Not: Anneme taşınma kararımı telefonla değil bu yazıyla haber veriyorum. Hatta taşındım. Kusura bakma anne, olmaz bizden.

CİLT 47

Uykusuz Dükkan'da satışta
Haftaya bayilerde
www.uykusuzdukkan.com.tr

æ Merhaba.

æ Çocukluğumuzun en büyük hayal kırıklığısın elma şekeri, bunu biliyorsun değil mi? Bilmiyorsan da bil, daha fazla şerefsizlik yapma bize. Yeter senden çektiğimiz hayvan. Hayvan derken yani şey olarak değil. Tam bir aldatmacasın, tam bir fiyaskosun. Elma şekeri derken, elma kadar büyük, elma şeklinde dev bir şeker hayal ettirdin hep bize. Fakat daha ilk ısırıkta, elmanın o tokat niteliğindeki sirkemsi tadı, bütüün ne kadar çocukluk neşemiz varsa, hepsini bir anda aldı götürdü, çöpe attı yemin ediyorum. Sonra çöpten tekrar aldı, üzerinde tepindi, hırsını alamadı çünkü, çıkardı pipisini üzerine işedi, burnundan sümük, genzinden balgam attı, sonra bir tekmeyle tekrar çöpe attı. Neler ettin ya sen bizim çocukluğumuza ayı. Ayı ya. Yemin ediyorum ayı. Hadi tadını bir kenara koyalım, koyamayız da, hadi koyalım diyelim, koyduk yani, tadı bir kenara koyduk, bu kez de o incecik çubuk kaçırıyor neşemizi. Ha düştü ha düşecek gerginliği. Amanın derim. Çeneden kirpiklere, oradan saçlara kadar yapış yapış oluyor insan, o çirkin şeyi yemeye çalışırken. Neresinden tutsan yivrenç. Bugün bile gördüğümde içim ürperiyor. Şeker vadedip elma vermek. Bu çok büyük bir ayıp. Hayır o elma bir de yıkanmış mıydı acaba. Pis miydi, temiz miydi, onu da bilemezsin.

æ Geçenlerde de dünyanın en saçma şeyi oldu. Evin yakınına yeni bir kokoreççi açıldı. Çünkü şu hayatta kokoreççi diye bir şey var. Mirkelam zamanında kokoreç diye şarkı yapmıştı, o da büyük deli bence. Neyse, ne diyorduk. Kokoreççi açıldı yeni bizim oraya. Yalnız kokoreç efsane. Ben ömrümde böyle kokoreç yemedim. Bu kokoreçse kokoreç ne? Kokoreç oysa bu ne. Yemin ediyorum ya. Aklım çıktı lezzetten aklım. Öyle söyleyeyim ben size. Adam pandeminin kralı olmaya gelmiş yemin ediyorum. Vallahi yemin ediyorum bak. Ustayı övesim geldi o an. Tam böyle dışarıdan dükkanın içine doğru kafayı uzattım, tam da o anda arkadaşım bir şeyler sormaya başladı, bir kafam dağıldı o an, ne diyeceğimi de unuttum adama, halbuki ne güzel de laflar hazırlamıştım, dünyanın en güzel cümlelerini kurmuştum, kafamı bir zürafa gibi iyice içeriye doğru iyice uzattım, ve "USTAA" diye bağırdım. Tam o anda kokoreç doğruyordu. Kokoreç doğramasını durdurdu ve bana baktı. "Bu yüzü unutma" dedim adama sonra. Nasıl oldu hiç bilmiyorum, ben aslında adamı övecektim, bir şey oldu, tehdit ettim. Niye öyle oldu anlamadım. Aslında hani ben hep geleceğim artık gibi bir şey söylemek istemiştim aslında yani sanırım. Bir süre dükkanın önünden bile geçmedim. Geçende de baktım, kapanmış. Pandemiye kral bile dayanamamış. Bir de tehdit etmeyeydim iyiydi. Neyse artık.

æ Bir keresinde de çok acayip manyak bir şey yaşandı. Sevgili arkadaşım Yiğit Tezel'le, Yiğit'in arabasına yaslanmış, bira içiyorduk öyle sahilde. Yiğit'e arabasını babası almıştı, bu da böyle gereksiz bir bilgidir. Ama yani araba alan baba da, ne bileyim, güzel bir şeydir. Bugün kaç kişinin babası evladına araba alabiliyor. Artık kendilerine bile alamıyorlar. Dolar yüro iğrenç oldu çünkü gerçekten. Derken yanımıza bir kamyonet yanaştı. Gece gece. Kamyonetin içinden bir adam çıktı dışarıya doğru. İçeriye doğru çıkamazdı çünkü bence. Mecbur bir dışarıya çıkma durumu oldu adamın. Yaz sıcağı. Deri ceket giymiş eynine. Bence bizden daha çok içmiş gibi bir hali vardı bence. Seni gidi hırpani tıknaz seni. En sevmediğim. Bize doğru yürüme yolu ile yanaşmaya başladı. Öyle bir şey ki, yanaşmaz herhalde bu noktadan sonra daha fazla diyorsun, iyice yanaşıyor. Öyle bir insan ki, yanaşmasının sınırı yok. Çünkü yani bir yere kadar yanaşabilirsin diye düşünüyorum ben. Çünkü ben hayatımda hiç kimseye çok yanaşmadım. Hep az yanaştım. Kararında bir yanaşma oldu benim yanaşmalarım hep. E şimdi ben de az yanaşan olduğum için, öyle sanıyorum ki, herkes de az yanaşır. Yoo, öyle bir şey yok, bayaa çok yanaşıyor bu adam. Niye bu kadar yanaşıyor ki acaba. Ne gereği var yani. Çı çı çı. Bayaa bayaa bir yanaştı. Yanaş babam yanaş. Ağzımıza kadar yanaştı. Yiğit, neden bilmiyorum, arabasının anahtarını denize fırlattı. Tabii şimdi baba alınca, insan anahtarının da kıymetini bilmiyor. Nasıl olsa baba bir anahtar daha alır deniliyor. Olmadı yeni araba alır deniliyor. Öyle yani bence. Yanaşçı, "gençlerr" dedi, "bu Sansar Selim'i nerede bulurum" diye öyle sorunca, ortamın ben iyice gerildiğini hissettim ve elimdeki bira şişesini arabaya vurup kırdım. Ya nereye vuracaktım. Elbet bir şeye vurmam gerekiyordu. Orada da o an aksi gibi arabadan başka bir şey yok. Elimde silah gibi şişeyle karanlığa doğru koşmaya başladım. Ben öyle davranınca adam da benim peşimden koşmaya başladı. Hayvan gibi atikti ayı. Kundurasını eliyle asfalta vura vura geliyordu peşimden. Manyak mıdır nedir acaba? Böyle bir şekil mi var acaba. Ensemde hissediyorum nefesini. Baktım olacak gibi değil, büyük depara kalktım. Hani bisikletçilere son kilometrelerde son anda gelen o enerji var ya, hah, o enerjiden geldi işte bana da. Yanaş'ı arkamda bıraktım. Yanaş'tan tamamen kurtulduğuma emin olunca da en yakın bir ağacın dibine düştüm artık. Nefes nefeseydim. Kendime şu soruyu sordum, "Sansar Selim kim .mına koyiim?!."

æ Hoşça kal.

BÜYÜK RESİM

cihan kılıç

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Çiçekli badem ağaçlarını unut./değmez,/
bu bahiste/ geri gelmesi mümkün olmayan
hatırlanmamalı."

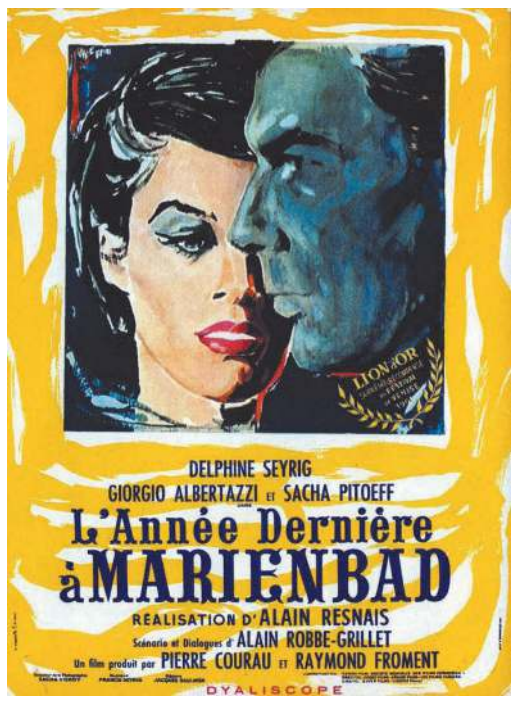
Nazım Hikmet Ran

"NAFİLE SESLER"

Unuttum bile. Badem çiçekleri, erik çiçekleri… Hepsini. Bu bahar da mundar oldu gitti. Maskeler içinde… Belki gelecek yaz'ı bile unutmak lazım şimdiden… Gelmesi mümkün olmayan gelecek de hatırlanmamalı…

Johann Wolfgang von Goethe
1749-1832

Yasaklı gün. Pazar. Hava kapalı. Eski karantinalı hafta sonlarından çok daha da boş cadde. Tamamiyle ıssız. Daha ürpertici. Bizim sabahlara kadar aralıksız havlayıp uluyan delirmiş beyaz köpek ayakta, gündüz olduğu halde aynı şekilde havlıyor. Bilâ-fasıla. İlk defa. (serilip uyurdu bütün gün, yazmıştım) Palmiyeleri saymazsan ortalıktaki tek canlı o. Nasıl olacak. Ne zaman uyuyacak. Çift vardiya. Şu üç gün, daha önceki yasaklı günlerin hepsinden daha boğucu ve uzun gibi. (sanırım o da aynı şeyi demek istiyor) Balkonu açıyorum. Karşı kaldırımda. Göz göze geliyoruz. Belki de bir düet…

"Geçen Yıl Marienbad'da (1961)"

"…her sabah uyanır uyanmaz yapılacak ilk iş çığlık atmak olmalı" diye yazmıştı(yazmıştım) Lorca. "baştan sona sefalet ve haksızlıklarla dolu bir dünyada" olduğumuz için öyle yapmalıymışız. Öyle diyordu.
Bizim kirli beyaz gariban köpek için ıssız beton bloklar arasında insansız öylece tek başına yapayalnız kalmak/bırakılmak da bir tür "haksızlık" Belki daha hassas olunabilen bir muhayyel gelecekte, sıfır insanlı karantina gecelerinde tedirgin olabilecekleri hesaplanıp bir çare üretilir. Bizlerle birlikte yaşamayı onlar seçmedi. Hep yazıyorum. Biz onları kendi işlerimizde boğaz tokluğuna çalışsınlar diye ehlileştirdik. Kediler umursamaz, ama onlar başka: insansız yapamazlar.

"Gece ve gündüzünü harcıyorsan/ Nafile sesler ve görüntüler biriktirmekle/ Başka muhitlere uğra/ Hakiki sesleri işitmek için" Goethe'nin "Marienbad Ağıdı" adlı şiirinden. Aynı sesler aynı görüntüler. "Başka muhitler" e uğrayamaz olduk… Sadece o kısmına takılıp kalıyorum. Yeniden rastlayınca. (bir tür deformasyon) O "tebdil-i mekânda ferahlık vardır" gibisinden tavsiyeler vermek için yazmamıştı tabii. Dedikodu gibi mi olacak. Hazret, tam 74 yaşındayken tedavi amaçlı gittiği Marienbad kaplıcalarında eski bir hanım arkadaşının 19 yaşındaki kızına rastlar. Çarpılır. İşte o kıza karşı duyduğu ölümcül aşk. O aşkı anlatmak için yazıldı o muhteşem ağıt. "Faust" yazarının o yaşta başına gelen... Zavallı pir ü fani. O ünlü kaplıcalar şimdiki Çek Cumhuriyeti'nde. (Kafka da gider kalırmış bazen. "Geçen yıl Marienbad'da"/ l'Annee Derniere a Marienbad" adlı, çok gençken o yılların, Sıraselviler'deki kuyu gibi iki kat aşağıya inilen küçücük sinematek salonunda görüp vurulduğum hâlâ yepyeni kalmış avangard bir Resnais filmi de vardır.) Platonik bir aşk falan sanmayın, 74 yaşındaki Goethe, güçlü yakınlarından: Büyük Dük'ten "kızı annesinden istemesi" için yardım istedi. (olmadı o iş) Goethe'nin ahir ömründe başına gelen bu büyük trajedi Thomas Mann'ın ünlü "Venedik'te Ölüm" adlı mini romanın (novella) da çıkış noktası. 74'ünde bile rahat yok. "Ben kaybettim kâinatı, kendimi de" (aynı şiirden)
Platon, "tanrıların insan'ı kendilerine oyuncak niyetine yarattığını" söylüyordu.

Herneyse,
mevzu, en umutsuzundan/ imkânsızından/tahripkârından dahi olsa, bir vesile ile "aşk"a geçtiğinde maske'nin kulak arkası ısıran bağcıkları hafif gevşer gibi oluyor…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

ÖZER AYDOĞAN

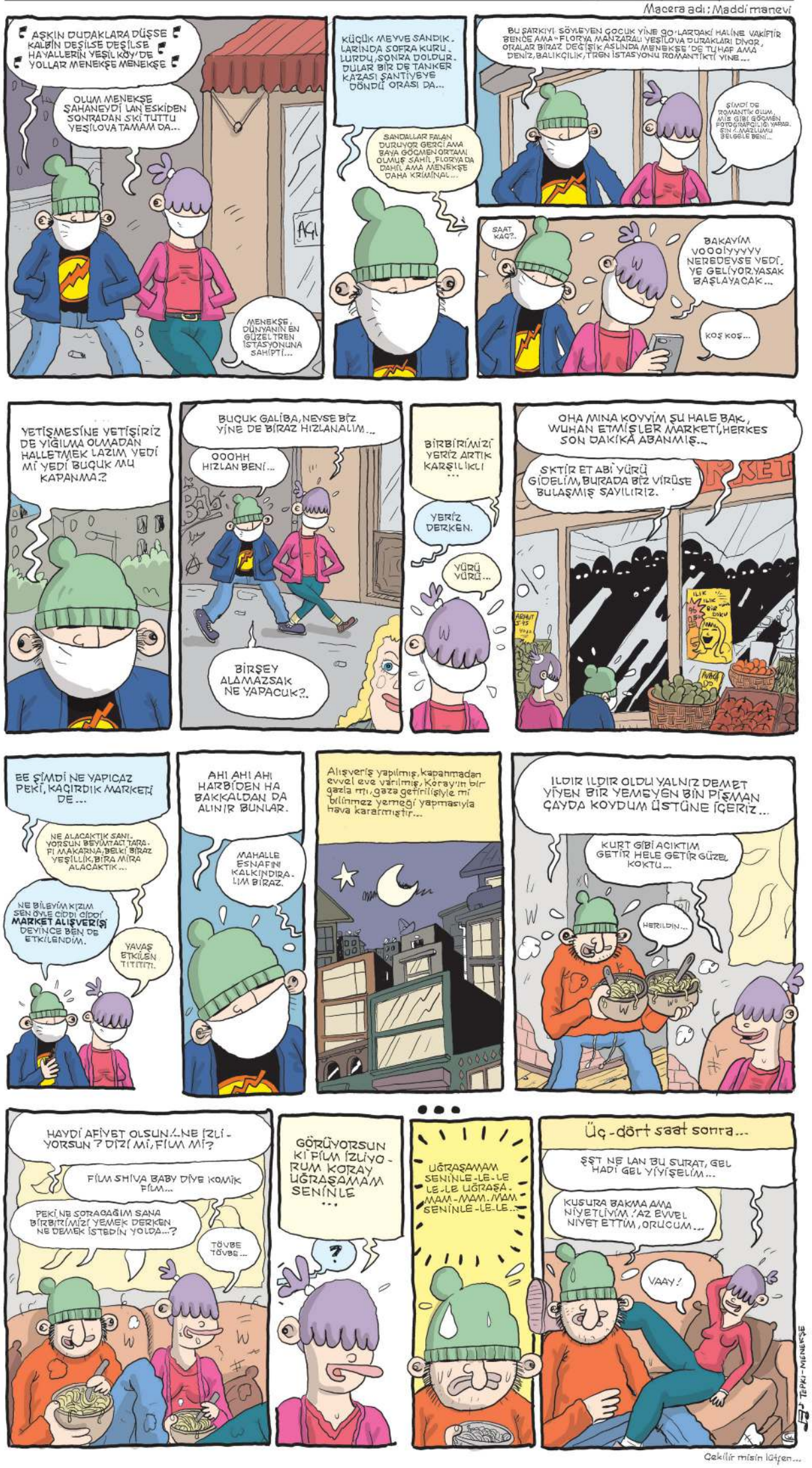

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Maddi manevi

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

''İlkbaharda usul usul yürü; Toprak Ana, hamiledir.''

-Kızılderili Atasözü

MUKAYESE!

* Eyfel Kulesi, tarihi... Galata Kulesi, tarih...

*** Tarkan, Göktanrı'ya inanır... Battal Gazi, Müslüman...**

* Resmi Gazete, adı gibi resmi... Milli Gazete, milliden ziyade ümmi...

*** Kemalettin Tuğcu, masalcı dede... Ömer Seyfettin, gerçekçi amca...**

* İcabında bir bakkal borç bile veriyor insana çünkü bakkal insan... Market, makina... (Ferhan Şensoy'dan)

*** Tophane, hayırlı cumalar... Galata, funny friday...**

* Pringles Adamı, drink alır... Sinangil Adamı, çayını bitirmeden üstüne ekler...

*** Yaz insanı, limonata... Kış insanı, oralet...**

* İnsan, ev sahibi olmak için çalışır, didinir, sömürülür... Kuş, istediği yere yuvasını yapar...

*** Şarap içen, çalışkan... Esrar içen, tembel... (Charles Baudelaire'den)**

* Boğaz, Yahya Kemal... Haliç, Şeyh Galip...

*** Dr.Jekyll, neşter... Mr.Hyde, testere...**

* Yazı, halk... Tura, lider...

*** Doğan Hızlan, gazeteci... Fethi Naci, edebiyatçı...**

* Çiçek Abbas, fakir ama gururlu... Şakir, zengin bile değil ama kibirli... (Onur Çağlar'dan)

*** Gripin Kadını, tüketim sembolü... Ören Bayan, üretim simgesi...**

* Netflix, Zeynep Bastık... Cine-5, Sıla...

*** Süleyman Demirel, dün dündür bugün bugündür... Bülent Ecevit, yarınlar bizim...**

* Hülya Koçyiğit, iktidarın gözdesi... Hale Soygazi, seyircinin idolü...

*** Eşcinsellik, iki bacak arasındadır ve kimseyi ilgilendirmez... İbnelik, iki kulak arasındadır ve herkesi ilgilendirir... (Levent Erden'den)**

* Cüneyt Arkın, fiziksel kavga markası... Tarık Akan, sınıfsal kavga markası...

*** Cezve, Halit Ziya Uşaklıgil'in ''Aşk-ı Memnu'' romanı... Kettle, aynı adlı eserin televizyon dizisi...**

* Veresiye Satan, belki de mana alemine dalacak... Peşin Satan, hep tacir kalacak...

"En Eski Dostlar"

*** Yağmur, insan ismi... Kar, roman adı...**

* Orhan Pamuk, Nobel'i kazandı... Nobel, Necip Mahfuz'u kazandı... (Mısır gazetesi El-Ahram'ın manşetinden)

*** Ferit, Yeşilçam'ın kentli erkek figürü... Feride, Yeşilçam'ın kırsal kadın figürü...**

* Benny Hill, komik duruma düşüş... Bill Cosby, durum komiği yapış...

*** İmama alkol, haram... Papaza alkol, zimmetli...**

* Mahmut Hoca, Hababam Sınıfı'nı bilinçlendirir... Yaşar Usta, işçi sınıfını aydınlatır...

*** Ademoğlu, kızgın fırın... Havvakızı, mercimek... (Barış Manço'dan)**

* Cat Stevens, spotlar altında... Yusuf İslam, nurlar içinde...

*** Lahmacunun ufağı, fındık lahmacun... Pizzanın ufağı, küçük boy...**

* Tom Miks, maaşlı subay... Çelik Blek, sivil direnişçi...

*** Sergen Yalçın, kimsenin müridi olmadı... Emre Belözoğlu hakkında Fethullah Gülen müritliği iddiaları, yoğun...**

* Dalkavukluk, Doğu tarihinin küt kafalı egemenlerine yaraşır... Soytarılık, Batı tarihinin hoşgörü geleneğiyle bağdaşır... (İlhan Selçuk'tan)

*** Mahallenin yazılmamış kanunları vardır... Sitenin yazılı kuralları...**

* Bizans, entrika... Osmanlı, kumpas...

*** Tiyatroda kulis olur... Sinemada makina dairesi...**

* Normal Merdiven, basamak sayısıyla obsesif yorar... Yürüyen Merdiven, düşünce akışını kesmez...

*** Han'da çaycı vardır... Plaza'da çay-kahve makinesi... (Derya Deniz Eroğlu'ndan)**

* Oblomov, yapmak isteyip yapamamaktadır... Bezgin Bekir, yapmamak isteyip yapmamaktadır....

*** Superman, meslek sahibi değil... Clark Kent, gazeteci...**

* Tuz, un ve şekerle birlikte üç beyazdan biri... Karabiber, yalnız....

*** Edi, sürekli konuşup her şeyi sorarak bıktırır... Büdü, sessiz ve dingin haliyle tabiatın gizemli çocuğudur...**

* Göğüs Çatalı, genellikle hesaplı olur... Kıç Çatalı, kazayla olur, tesisatçıda da belirir... (Mehmet Çağçağ'dan)

---

* Dünya'nın bütün işçileri, 1 Mayısımız kutludur; nice bayramlara, hep birlikte...

Furkan'ın Yersiz Şaşırmaları Beni Rahatsız Ediyordu

Yaşadığımız olay karşısında gözlerini kocaman açıp şaşkınlığını bu şekilde ifade etmesi bana abartılı gelince bunu Furkan'a da söyledim. Bu şekilde şaşırmak yersiz, sonuçta tanık olduğumuz şey o kadar da büyük bir şey değil. Daha büyük olaylarda bu şekilde şaşırabilirsin ama bu olay bu kadar büyük bir tepkiyi hak etmiyor dedim. İnsanların neye nasıl şaşıracağına karar verecek kadar söz sahibi misin hayatlarında dedi. Yoo ama bana yersiz gelen jest ve mimiklere de her zaman için tepki göstermişimdir. Ayrıca gözleri kocaman açıp put gibi durmak akla ilk gelen şaşırma biçimi bence. Furkan'ın daha yaratıcı olmasını istediğim için de bu konuya bu kadar takmış olabilirim.

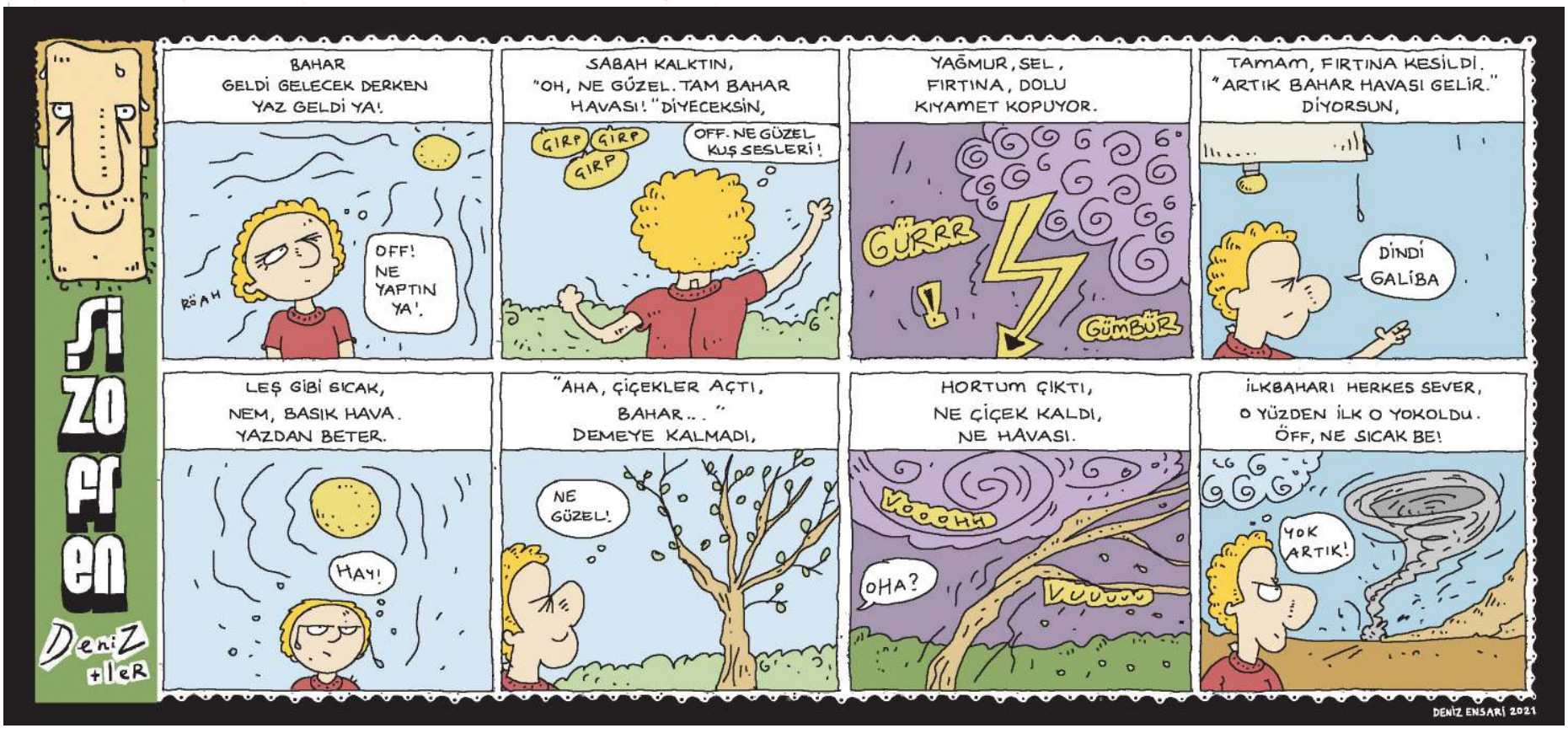
Ben insanları sıradan konularda uyarma taraftarı değilim. Bir insan yüksek sesle konuşuyorsa ya da ağzını şapırdatarak yemek yiyorsa onu herkes uyarabilir fakat bir insan doğru yerde doğru şekilde şaşırmıyorsa buna çok fazla kişi tepki vermeyecektir. Belki birkaçınız içinden "Adam da ne alakasız şaşırdı yahu" deyip geçer. Büyük bir kısmınız onu bile yapmaz. Bu sizin duyarsız biri olduğunuzu göstermez. Aynı şekilde benim de aşırı duyarlı olduğumu göstermez. Bu olaydan yola çıkarak herhangi bir çözümleme yapmamız başlı başına saçmalık olacaktır.

Furkan, bu küçük uyarıma içerleyip gün boyu hiç şaşırılmayacak olaylara bile gözlerini kocaman açarak tepki verdi. Bunu, bana zorla bir şeyleri kabul ettirmek için yapıyordu. İçten içe bak bu en doğru ve en etkili şaşırma biçimi mesajı veriyordu aslında. O esnada solumda duran Furkan'a göz ucuyla bakıp alaycı bir gülücük fırlattım. Ben ise gün boyu yaşadığımız farklı olaylarda yeri geldi ellerimi iki yana açtım, yeri geldi kafamı hafif sola kaldırıp "Allah Allah" diyerek daha güçlü şaşırdım ve sürekli üzerine koyarak ilerledim. Bu konu insanın kendini geliştireceği bir konu olmayabilir ama ben bugün bu konuda kendimi geliştirdiğimi düşünüyorum. Furkan gibi dümdüz şaşırmadım. Hak eden olaylara hak ettiği tepkiyi verdim.

Hırsımız, bir süre sonra bizi birbirimize düşman edecek gibi görünüyordu. Kim daha iyi şaşırıyor, kim doğru yerde doğru tepkiyi veriyor mücadelesine dönüşen bu durum artık can sıkıcı olmaya başladı. Birilerinin buna dur demesi gerekiyordu. Furkan hiçbir şey üretmeyip aynı tepkileri verirken ben sırf özgün olsun diye farklı farklı şaşırır hale geldim. Artık üretemiyordum. Kendimi tekrar ediyor ve bazen aynı şaşırıyor bazen de dışarıdan bakıldığında "Şaşırmak için şaşırdı adam" diyeceğiniz tepkiler veriyordum.

Furkan'a içten içe sinir olmaya başladım fakat bir insanın düzgün şaşırmadığı için en yakın arkadaşıyla arasının bozulmasına da karşıyım. Bu yüzden ondan özür diledim. Hemen affetmedi. Toplumun büyük bir kesimi gibi özür dileyeni kolay s*keriz diye düşündü muhtemelen. İpleri eline almış olmanın verdiği rahatlıkla konuştukça konuştu. Hakimiyetini her geçen dakika biraz daha arttırdı. Tercihini neden gözlerini kocaman açmaktan yana yaptığından bahsetti uzun uzun. Bu şaşırmanın bir hikayesi bir geçmişi olduğuna inandırmaya çalıştı beni. Onu dinlerken "Hı hı, tabi, kesinlikle" gibi içi boş ama dinliyormuş gibi hissettiren kelimeleri kullandım.

Gözleri kocaman açmanın ne gibi bir hikayesi ya da ne tür bir geçmişi olabilirdi ki Allah aşkına? Dinledim ama. Furkan mutlu olsun diye hiç kesmeden dinledim ve sonunda ona hak verdim. Artık gönül rahatlığıyla gözlerini kocaman açıp şaşırabilecekti yanımda. O dümdüz bir insan olmayı tercih etti ve ben de ona saygı gösterdim.

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 28 NİSAN 2021 | Sayı: 711

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
GEYSU COVİD OLMUŞTUR. FİLYASYON EKİPLERİ AKŞAM GELİP ELEMANA DA SÜPRÜNTÜ TESTİ YAPMIŞTIR. 10 GÜN KARANTİNA CEPTEDİR

